

Jesu Christi, qui destrúxit quidem mortem, illuminávit autem vitam, et incorruptiónem per Evangélium : in quo pósito sum ego prædicátor, et Apóstolus, et magister Génitium. Ob quam causam étiam hæc pátiór, sed non confúndor. Scio enim cui credidi, et certus sum quia potens est depósito meum serváre in illum diem. Formam habe sanórum verbórum, quæ a me audisti in fide, et in dilectiõe in Christo Jesu.

℞. Ego dixi. 412.

FERIA QUARTA.

De Epístola secúnda ad Timótheum.

Lectio j. Cap. iij.

HOC autem scito, quod in novíssimis diébus instábunt témpora periculósa : erunt hómines seípsos amántes, cúpidi, eláti, supérbi, blasphémi, paréntibus non obediéntes, ingrátí, scelésti, sine affectiõe, sine pace, criminatóres, incontínentes, immítes, sine benignitate, proditóres, prótervi, túmídi, et voluptátum amatóres magis quam Dei : habéntes spéciem quidem pietátis, virtútem

autem ejus abnegántes. Et hos devíta.

℞. Ne perdíderis. 412.

Lectio ij.

EX his enim sunt, qui pénétrant domos, et captivas ducunt muliérculas onerátas peccátis, quæ ducúntur váriis desidériis : semper discéntes, et nunquam ad sciéntiam veritátis perveniéntes. Quem ádmodum autem Jannes et Mambres restitérunt Móysi : ita et hi resistunt veritáti, hómines corrúpti mente, réprobi circa fidem, sed ultra non proficiént : insipiéntia enim eórum manifestá erit ómnibus, sicut et illórum fuit.

℞. Parátum cor. 413.

Lectio iij.

TU autem assecútus es meam doctrinam, institutiõe, propósitum, fidem, longanimitátem, dilectiõe, paciéntiam, persecutiões, passiões : quália mihi facta sunt Antiochiæ, Iconii, et Lystris : quales persecutiões sustínui, et ex ómnibus erípuit me Dóminus. Et omnes, qui pie volunt vívere in Christo Jesu, persecutiõe patiéntur. Mali autem hómines, et seductóres proficiént in

pejus, errántes, et in errórem mitténtes.

℞. Adjútor meus. 413.

FERIA QUINTA.

Incipit Epístola beáti Pauli Apóstoli ad Titum.

Lectio j. Cap. j.

Aulus servus Dei, Apóstolus autem Jesu Christi secúndum fidem electórum Dei, et agnitiõe veritátis, quæ secúndum pietátem est in spem vitæ æternæ, quam promísit qui non mentítur, Deus, ante témpora sæculária : manifestávit autem tempóribus suis verbum suum in prædicatiõe, quæ crédita est mihi secúndum præceptum Salvatóris nostri Dei : Tito dilécto filio secúndum commúnem fidem, grátia et pax a Deo Patre, et Christo Jesu Salvatóre nostro.

℞. Deus in te. 413.

Lectio ij.

HUJUS rei grátia reliqui te Cretæ, ut ea quæ desunt córrigas, et constítuas per civitátes Presbyteros, sicut et ego dispóui tibi. Si quis sine crimine est, unius uxóris vir, filios habens fidéles, non in accusatiõe luxúriæ, aut non

súbditos. Opórtet enim Episcopum sine crimine esse, sicut Dei dispensatórem : non supérbum, non iracúndum, non vinoléntum, non percussórem, non turpis lucrí cúpidum : sed hospitálem, benignum, sóbrium, justum, sanctum, continéntem, amplecténtem eum, qui secúndum doctrinam est, fidélem sermónem : ut potens sit exhortári in doctrína sana, et eos, qui contradícunt, argúere.

℞. Repleátur. 414.

Lectio iij.

Sunt enim multi étiam inobediéntes, vaniloqui, et seductóres : máxime qui de circumcisiõe sunt : quos opórtet redárgui : qui univérsas domos subvértunt, docéntes quæ non opórtet, turpis lucrí grátia. Dixit quidam ex illis, próprius ipsórum prophéta : Cretenses semper mendáces, malæ béstia, ventres pigri. Testimónium hoc verum est. Quam ob causam increpa illos dure, ut sani sint in fide, non intendéntes Judáicis fábulis, et mandátis hóminum aversántium se a veritáte. Omnia munda mundis : coinquinátis au-

tem et infidelibus nihil est mundum.

℟. Gaudébunt. 414.

FERIA SEXTA.

De Epístola ad Titum.

Lectio j. Cap. ij. d et iij.

EC loquere, et exhortare, et argue cum omni imperio. Nemo te contemnat. Admone illos principibus et potestatibus subditos esse, dicto odedire, ad omne opus bonum paratos esse: neminem blasphemare, non litigiosos esse, sed modestos, omnem ostendentes mansuetudinem ad omnes homines.

℟. Confitebor. 415.

Lectio ij.

ERamus enim aliquando et nos insipientes, increduli, errantes, servientes desideriis, et voluptatibus variis, in malitia et invidia agentes, odibiles, odientes invicem. Cum autem benignitas, et humanitas apparuit Salvatoris nostri Dei: non ex operibus justitiae, quae fecimus nos, sed secundum suam misericordiam salvos nos fecit per lavacrum regenerationis, et renovationis Spiritus sancti, quem effudit in nos abundanter

per Jesum Christum Salvatorem nostrum: ut justificati gratia ipsius, heredes simus secundum spem vitae aeternae.

℟. Misericordia. 415.

Lectio iij.

Fidelis sermo est: et de his volo te confirmare: ut curent bonis operibus praesesse qui credunt Deo. Haec sunt bona et utilia hominibus. Stultas autem quaestiones, et generalogias, et contentiones, et pugnas legis devita. Sunt enim inutiles et vanae. Haereticum hominem post unam, et secundam correptionem devita: sciens quia subversus est, qui ejusmodi est, et delinquit, cum sit proprio iudicio condemnatus.

℟. Factus est. 415.

SABBATO.

Incipit Epístola beati Pauli Apostoli ad Philemonem.

Lectio j. Cap. j.

Aulus vinctus Christi Jesu, et Timotheus frater: Philémoni dilecto, et adjutori nostro, et Appiae sorori carissimae, et Archippo comilitoni nostro, et Ecclesiae quae in domo tua est. Gratia vobis et pax a Deo

Patre nostro, et Domino Jesu Christo. Gratias ago Deo meo, semper memoriam tui faciens in orationibus meis, audiens caritatem tuam, et fidem, quam habes in Domino Jesu, et in omnes sanctos: ut communicatio fidei tuae evidens fiat in agnitione omnis operis boni, quod est in vobis in Christo Jesu.

℟. Ne perderis. 412.

Lectio ij.

Gaudium enim magnum habui, et consolationem in caritate tua: quia viscera sanctorum requieverunt per te, frater. Propter quod multam fiduciam habens in Christo Jesu imperandi tibi quod ad rem pertinet: propter caritatem magis obsecro, cum sis talis, ut Paulus senex, nunc autem et vinctus Jesu Christi: Obsecro te pro meo filio, quem genui in vinculis, Onesimo, qui tibi aliquando inutilis fuit, nunc autem et mihi, et tibi utilis, quem remisisti tibi.

℟. Paratum cor. 413.

Lectio iij.

TU autem illum, ut mea viscera, suscipe: quem ego volueram mecum detinere, ut pro te

mihi ministraret in vinculis Evangelii: sine consilio autem tuo nihil volui facere, uti ne velut ex necessitate bonum tuum esset, sed voluntarium. Forsitan enim ideo discessit ad horam a te, ut aeternum illum reciperes: jam non ut servum, sed pro servo carissimum fratrem, maxime mihi: quanto autem magis tibi et in carne, et in Domino? Si ergo habes me socium, suscipe illum sicut me: Si autem aliquid nocuit tibi, aut debet: hoc mihi imputa. Ego Paulus scripsi mea manu.

℟. Adjutor meus. 413.

Ad Vesperas omnia, praeter Orationem, ut in Psalterio. 173.

Ad Magnificat, Añã. Suscepit Deus Israel puerum suum: sicut locutus est ad Abraham, et semen ejus: exaltare humiles usque in saeculum.

℟. Vespertina oratio ascendat ad te Domine. ℟. Et descendat super nos misericordia tua.

Oratio.

PRaesta quaesumus omnipotens Deus: ut semper rationabilia mediantes, quae tibi sunt plã-

cita, et dictis exsequámur, et factis. Per Dóminum.

Deinde fiunt *Commem. ibid. positæ in Psalt. 177.*

DOM. VI. POST EPIPH.

In I. Nocturno.

Incipit Epístola beáti Pauli Apóstoli ad Hebræos.

Lectio j.

Cap. j.

Ultifariam, multisque modis olim Deus loquens pátribus in Prophétis: novissime, diébus istis locútus est nobis in Fílio, quem constituit herédem universórum, per quem fecit et sæcula: qui cum sit splendor glóriæ, et figúra substantiæ ejus, portansque ómnia verbo virtútis suæ, purgatióem peccatórum faciens, sedet ad dexteram majestátis in excélsis: tanto mélior Angelis effectus, quanto differentius præ illis nomen hereditavit.

R. Dómine, ne in ira tua arguas me, neque in furore tuo corripas me: *

Miserere mei Dómine, quóniam infirmus sum.

V. Timor et tremor venérunt super me, et contéxerunt me tenebræ. — *Miserere.*

Lectio ij.

CUI enim dixit aliquando Angelórum: Fílius meus es tu, ego hódie génui te? Et rursus: Ego ero illi in patrem, et ipse erit mihi in fílium? Et cum íterum introducit primogénitum in orbem terræ, dicit: Et adórent eum omnes Angeli Dei. Et ad Angelos quidem dicit: Qui facit Angelos suos spíritus, et ministros suos flammam ignis. Ad Fílium autem: Thronus tuus Deus in sæculum sæculi: virga æquitátis, virga regni tui. Dilexisti justitiam, et odisti iniquitatem: propterea unxit te Deus, Deus tuus óleo exsultatióis præ participibus tuis.

R. Deus, qui sedes super thronum, et júdicas æquitatem, esto refúgium pauperum in tribulatióne: *

Quia tu solus labórem et dolórem considéras.

V. Tibi enim derelictus est pauper, pupílo tu eris adjútor. — *Quia.*

Lectio iij.

ET: Tu in principio Dómine terram fundásti: et ópera mánuum tuárum sunt cœli. Ipsi peribunt, tu autem per-

manébis, et omnes ut vestimentum veteráscant: et velut amíctum mutábis eos, et mutabúntur: tu autem idem ipse es, et anni tui non deficiunt. Ad quem autem Angelórum dixit aliquando: Sede a dextris meis, quoadúsque ponam inimicos tuos scabéllum pedum tuórum? Nonne omnes sunt administratórii spíritus, in ministérium missi propter eos, qui hereditatem cápiunt salutis?

R. A dextris est mihi Dóminus, ne commóvear: * Propter hoc dilatátum est cor meum, et exsultavit lingua mea. *V.* Dóminus pars hereditátis meæ, et cálicis mei. — Propter. *Gloria Patri.* Propter.

In II. Nocturno.

Sermo sancti Athanásii Epíscopi. *Orat. ij. contra Arianos, post medium.*

Lectio iv.

SI persónam, rem, tempus apostólici dicti cognóscerent hærétici, nunquam humana in Deitatem transférentes, tam ímpie et stulte advérsus Christum sese habuissent. Id intuéri licébit, si ínítium lectiόνis denuo repetítum probe

excípias. Dicit enim Apóstolus: Multifariam, multisque modis olim Deus locútus est pátribus nostris per Prophétas: últimis autem diébus locútus est nobis in Fílio. Atque ita paulo post dicit: Perfécta ab eo nostrórum peccatórum purificatióem, ipsum sedere ad dexteram majestátis in excélsis, tanto meliorem Angelis factum, quanto præstantius nomen præ illis sortitus est. De eo ígitur tempore, quo nobis per Fílium locútus est, cum peccatórum purgatio fieret, apostólicum dictum mentiónem facit. Quando autem nobis locútus est in Fílio, aut quando purgatio peccatórum facta, aut quando natus est homo, nisi post Prophétas, idque in últimis diébus?

R. Notas mihi fecisti Dómine vias vitæ: * Adimplébis me lætítia cum vultu tuo: delectatiónes in dextera tua usque in finem. *V.* Tu es qui restitues hereditatem meam mihi. — Adimplébis.

Lectio v.

DEinde cum narratio instituta esset de humana Verbi dispensatióne,

dequeúltimis tempóribus: consequénter commemorávit, Deum neque superioribusætátibustacuísse, sed locútum esse per Prophétas: et postquam Prophétæ suo officio perfúnti sunt, et lex per Angelos pronuntiáta est, et Fílius étiam ad nos descendit, et ad ministrándum accessit; tunc demum necessário subintulit: Tanto mélior Angelis factus: osténdere volens, quanto Fílius præ servo excéllit, tanto funcióné officióque servórum, Fílii administratióne meliorem fuisse.

℞. Díligam te Dómine virtus mea: Dóminus firmaméntum meum, * Et refúgium meum. V. Liberátor meus, Deus meus, adjútor meus. — Et.

Lectio vj.

Functiónem ígitur discernens Apóstolus, tum véterem, tum novam, magna dicéndi libertáte útitur, ad Judæos scribens et loquens. Propter hoc ígitur non in univérsum ex própria comparatióne ratióne dixit, quod major aut honorátior esset: ne quis quasi de ejúsdem géneris, et cum eo commú-

nibus rebus hæc verba intelligeret: sed ídeo meliorem illum dixit, ut discrimen naturæ Fílii ad res creatas indicáret.

℞. Dómini est terra, et plenitúdo ejus: * Orbis terrárum, et univérsi qui hábitant in eo. V. Ipse super mária fundávit eam, et super flúmina præparávit illam. — Orbis. Glória Patri. Orbis.

In III. Nocturno.

Lectio sancti Evangélij secúndum Matthæum.

Lectio vij. Cap. xiiij. d

In illo témpore: Dixit Jesus turbis parabolam hanc: Símile est regnum cœlórum grano sinápis, quod accipiens homo seminávit in agro suo. Et réliqua.

Homilia sancti Hierónymi Presbyteri.

Lib. 2. Comm. in cap. xiiij. Matthæi.

Regnum cœlórum, prædicatio Evangélij est, et notiáta Scripturárum, quæ ducit ad vitam, et de qua dicitur ad Judæos: Auferétur a vobis regnum Dei, et dábitur Genti faciénti fructus ejus. Símile est ergo hujuscémodi regnum grano sinápis, quod accipiens

homo seminávit in agro suo. Homo qui seminávit in agro suo, a plerisque Salvátor intelligitur, quod in ánimis credéntium seminávit: ab áliis ipse homo seminans in agro suo, hoc est in semetipso, et in corde suo.

℞. Ad te Dómine levávi ánimam meam: * Deus meus in te confído, non erubescam. V. Custódi ánimam meam, et éripe me. — Deus.

Lectio viij.

Quis est iste, qui seminávit, nisi sensus noster et ánimus; qui suscipiens granum prædicatiónis, et fovens seméntem, humóre fidei facit in agro sui pectoris pulluláre? Prædicatio Evangélij mínima est ómnibus discipulis. Ad primam quippe doctrinam, fidem non habet veritátis, hóminem Deum, Christum mórtuum, et scándalum crucis prædicans. Confer hujuscémodi doctrinam dogmátibus philosophórum, et libris eórum, et splendóri eloquentiæ, et compositiáni sermónum: et videbis quanto minor sit ceteris seminibus seméntis Evangélij.

℞. Duo Séraphim clamábant alter ad álterum: * Sanctus, sanctus, sanctus, Dóminus Deus Sábaoth: * Plena est omnis terra glória ejus. V. Tres sunt qui testimónium dant in cœlo, Pater, Verbum, et Spíritus sanctus: et hi tres unum sunt. — Sanctus. Glória Patri. Plena.

Lectio ix.

SED illa cum créverint, nihil mordax, nihil vívidum, nihil vitále demónstrant: sed totum fláccidum marcidúmque et mollítum ebúllit in ólera et in herbas, quæ cito aréscunt et córruunt. Hæc autem prædicatio, quæ parva videbátur in principio, cum vel in ánima credéntis, vel in toto mundo sata fúerit, non exsúrgit in ólera, sed crescit in arborem: ita ut vólucres cœli (quas vel ánimas credéntium, vel fortitúdines, Dei servitio mancipátas, sentire debémus) véniant et hábitent in ramis ejus. Ramos puto evangélicæ árboris, quæ de grano sinápis créverit, dogmátum esse diversitátes, in quibus supradictárum vólucrum unaquæque requiescit. Te Deum. 20.

Ad Bened. Añā. Simile est * regnum cœlorum grano sinapis, quod minimum est omnibus seminibus : cum autem creverit, majus est omnibus oléribus.

℣. Dóminus regnávít, decórem índuit. ℞. Índuit Dóminus fortitúdinem, et præcínxit se virtúte.

Oratio.

Præsta quæsumus omnipotens Deus : ut semper rationabilia meditantés, quæ tibi sunt placita, et dictis exsequámur, et factis. Per Dóminum.

Ad Magnificat, Añā. Simile est * regnum cœlorum fermento, quod accéptum múlier abscondit in farinæ satis tribus, donec fermentátum est totum.

℣. Dirigátur Dómine orátio mea. ℞. Sicut incénsum in conspéctu tuo.

FERIA SECUNDA.

De Epístola ad Hebræos.

Lectio j.

Cap. iij.

Nde fratres sancti, vocatiónis cœlestis participes, consideráte Apóstolum et Pontíficem confessiōnis nostræ Jesum : qui fidélis est ei, qui fecit illum sicut et Móyses in omni domo

ejus. Ampliōris enim glóriæ iste præ Móyse dignus est hábitus, quanto ampliōrem honórem habet domus, qui fabricávit illam. Omnis namque domus fabricátur ab álquo : qui autem ómnia creávit, Deus est.

℞. Quam magna. 410.

Lectio ij.

Et Móyses quidem fidélis erat in tota domo ejus tamquam famulus, in testimónium eórum, quæ dicénda erant : Christus vero tamquam filius in domo sua : quæ domus sumus nos, si fidúciā, et glóriam spei usque ad finem firmam retineámus. Quaprópter sicut dicit Spíritus sanctus : Hódie si vocem ejus audiéritis, nolíte obduráre corda vestra, sicut in exacerbatióne secúndum diem tentatiónis in deserto. ℞. Adjútor. 410.

Lectio iij.

Vidéte fratres, ne forte sit in álquo vestrum cor malum incredulitátis, discedéndi a Deo vivo : sed adhortámini vosmetipsos per singulos dies, donec Hódie cognominá-tur, ut non obdurétur quis ex vobis fallácia peccáti. Participes enim Christi

effécti sumus : si tamen iní-tium substántiæ ejus usque ad finem firmum retineámus. Dum dicitur : Hódie si vocem ejus audiéritis, nolíte obduráre corda vestra, quemádmó-dum in illa exacerbatióne. Quidam enim audiéntes exacerbavérunt : sed non univér-si qui profécti sunt ex Ægypto per Móysen.

℞. Benedicam. 411.

FERIA TERTIA.

De Epístola ad Hebræos.

Lectio j.

Cap. iv.

I-meámus ergo ne forte relicta pollicitatióne introeúndi in réquiem ejus, existimétur álquis ex vobis deesse. Etenim et nobis nuntiátum est, quemádmó-dum et illis. Sed non profuit illis sermo audítus, non admístus fidei ex iis, quæ audiérunt. Ingrediémur enim in réquiem, qui credimus : quemádmó-dum dixit : Sicut jurávi in ira mea : Si introíbunt in réquiem meam : et quidem opéribus ab institutióne mundi perféctis.

℞. Auribus. 411.

Lectio ij.

Dixit enim in quodam loco de die séptima sic : Et requiévit Deus die

séptima ab ómnibus opéribus suis. Et in isto rursum : Si introíbunt in réquiem meam. Quóniam ergo súperest introíre quosdam in illam, et ii, quibus prióribus annuntiátum est, non introiérunt propter incredulitátem : iterum términat diem quemdam, Hódie, in David dicéndo, post tantum témporis, sicut supra dictum est : Hódie si vocem ejus audiéritis, nolíte obduráre corda vestra.

℞. Státuit Dóminus. 412.

Lectio iij.

Nam si eis Jesus réquiem præstitisset, nunquam de ália loquerétur, posthac, die. Itaque relínquitur sabbatismus pópulo Dei. Qui enim ingressus est in réquiem ejus : étiam ipse requiévit ab opéribus suis, sicut a suis Deus. Festinémus ergo ingredi in illam réquiem : ut ne in idípsum quis incidat incredulitátis exemplum. Vivusestenim sermo Dei, et éfficax, et penetrabílior omni gládio ancípiti : et pertingens usque ad divisió-nem ani-mæ ac spíritus, compá-gum quoque ac medullárum, et discrétor cogita-

tiónum et intencionum cordis. *R.* Ego dixi. 412.

FERIA QUARTA.

De Epistola ad Hebræos.

Lectio j. *Cap. vj.*

Uapropter intermissionem inchoationis Christi sermonem, ad perfectiora feramur, non rursus jacientes fundamentum poenitentiae ab operibus mortuis, et fidei ad Deum, baptismatum doctrinae, impositionis quoque manuum, ac resurrectionis mortuorum, et iudicii aeterni. Et hoc faciemus, si quidem permiserit Deus.

R. Ne perderis. 412.

Lectio ij.

Impossibile est enim, eos qui semel sunt illuminati, gustaverunt etiam donum caeleste, et participes facti sunt Spiritus sancti, gustaverunt nihilominus bonum Dei verbum, virtutesque saeculi venturi, et prolapsi sunt; rursus renovari ad poenitentiam, rursus crucifigentes sibi metipsis Filium Dei, et ostentui habentes.

R. Paratum cor. 413.

Lectio iij.

Terra enim saepe venientem super se bibens imbrem, et generans

herbam opportunam illis, a quibus colitur: accipit benedictionem a Deo. Proferens autem spinas ac tribulos, reproba est, et maledicto proxima: cuius consummatio in combustionem. Confidimus autem de vobis dilectissimi meliora, et viciniora salutis: tametsi ita loquimur. Non enim iniustus Deus, ut obliviscatur operis vestri, et dilectionis, quam ostendistis in nomine ipsius, qui ministrastis sanctis, et ministratis.

R. Adjutor meus. 413.

FERIA QUINTA.

De Epistola ad Hebræos.

Lectio j. *Cap. vij.*

Hic enim Melchisedech, rex Salem, sacerdos Dei summi, qui obviavit Abraham regresso a caede regum, et benedixit ei: cui et decimas omnium divisit Abraham: primum quidem qui interpretatur rex iustitiae: deinde autem et rex Salem, quod est, rex pacis, sine patre, sine matre, sine genealogia, neque initium dierum, neque finem vitae habens, assimilatus autem Filio Dei, manet sacerdos in perpetuum. *R.* Deus in te. 413.

Lectio ij.

Intuemini autem quantum sit hic, cui et decimas dedit de praecipuis Abraham patriarcha. Et quidem de filiis Levi sacerdotium accipientes, mandatum habent decimas sumere a populo secundum legem, id est, a fratribus suis: quamquam et ipsi exierint de lumbis Abraham. Cujus autem generatio non annumeratur in eis, decimas sumpsit ab Abraham, et hunc, qui habebat repromissiones, benedixit.

R. Repleatur. 414.

Lectio iij.

Sine ulla autem contradictione, quod minus est, a meliore benedicitur. Et hic quidem decimas morientes homines accipiunt: ibi autem contestatur, quia vivit. Et (ut ita dictum sit) per Abraham, et Levi, qui decimas accepit, decimatus est: adhuc enim in lumbis patris erat, quando obviavit ei Melchisedech. Si ergo consummatio per sacerdotium Leviticum erat (populus enim sub ipso legem accepit) quid adhuc necessarium fuit secundum ordinem Mel-

chisedech alium surgere sacerdotem, et non secundum ordinem Aaron dici? Translato enim sacerdotio, necesse est ut et legis translatio fiat.

R. Gaudebunt. 414.

FERIA SEXTA.

De Epistola ad Hebræos.

Lectio j. *Cap. xj.*

St autem fides sperandarum substantiarum rerum, argumentum non apparentium. In hac enim testimonium consecuti sunt senes. Fide intelligimus aptata esse saecula verbo Dei: ut ex invisibilibus visibilia fierent. Fide plurimam hostiam Abel, quam Cain, obtulit Deo, per quam testimonium consecutus est esse justus, testimonium perhibente muneribus ejus Deo, et per illam defunctus adhuc loquitur.

R. Confitabor tibi Domine Deus in toto corde meo, et honorificabo nomen tuum in aeternum: * Quia misericordia tua Domine magna est super me. *V.* Deus meus es tu, et confitebor tibi: Deus meus es tu. et exaltabo te. — Quia.

Lectio ij.

Fide Henoch translátus est ne vidéret mortem, et non inveniebátur : quia tránstulit illum Deus : ante translatióem enim testimoniúm hábuit placuisse Deo. Sine fide autem impossibile est placere Deo. Crédere enim opórtet accedéntem ad Deum quia est, et inquiréntibus se remunerátor sit. Fide Noe respónso accépto de iis, quæ adhuc non videbántur, métuens aptávit arcam in salutem domus suæ, per quam damnávit mundum : et justitiæ, quæ per fidem est, heres est institútus.

R. Misericórdia tua Dómine magna est super me :
* Et liberásti ánimam meam ex inférno inferióri.
V. In die tribulatiónis meæ clamávi ad te, quia exaudísti me. — Et liberásti.

Lectio iij.

Fide qui vocátur Abraham obedívit in locum exíre, quem acceptúrus erat in hereditátem : et éxiit, nésciens quo iret. Fide demorátus est in terra repromissiónis, tamquam in aliéna, in cásulis habitádo cum Isaac et

Jacob coherédibus repromissiónis ejúsdem. Exspectábat enim fundaménta habéntem civitátem : cuius ártifex et cónditor Deus.

R. Factus est mihi Dóminus in refúgium : * Et Deus meus in auxiliúm spei meæ. **V.** Eripuit me de inimicis meis fortissimis, et factus est Dóminus protéctor meus. — Et Deus. Glória Patri. Et.

SABBATO.

De Epístola ad Hebræos.

Lectio j. Cap. xij.

Caritas fraternitátis máneat in vobis. Et hospitalitátem nolite oblivisci : per hanc enim latuérunt quidam, Angelis hospítio recéptis. Mementóte vinciórum, tamquam simul vincti : et laborántium, tamquam et ipsi in corpore morántes. Honorábile connúbium in ómnibus, et thorus immaculátus. Fornicatóres enim, et adúlteros judicábit Deus.

R. Ne perdideris. 412.

Lectio ij.

Sint mores sine avaritia, conténti præséntibus : ipse enim dixit : Non te déseram, neque

derelinquam. Ita ut confidénter dicámus : Dóminus mihi adjútor : non timébo quid fáciat mihi homo. Mementóte præpositórum vestrórum, qui vobis locúti sunt verbum Dei : quorum intuéntes éxitum conversatiónis, imitámini fidem. Jesus Christus heri, et hódie : ipse et in sæcula.

R. Parátum cor. 413.

Lectio iij.

Doctrinis váriis et perégrinis nolite abducí. Optimum est enim grátia stabilíre cor, non escis : quæ non profuérunt ambulántibus in eis. Habémus altáre, de quo édere non habent potestátem qui tabernáculo deserviunt. Quorum enim animalium infertur sanguis pro peccáto in Sancta per Pontíficem, horum córpora cremántur extra castra. Propter quod et Jesus, ut sanctificáret per suum sánguinem pópulum, extra portam passus est. **R.** Adjútor meus. 413.

Si aliquod Festum duplex celebretur in Sabbato ante Septuagesimam, in ij. Vesperis post Oratióem Festi fit Commemoratio de Dominica : et in

fine dicitur. Benedicámus Dómino, allelúia, allelúia. etc. ut infra.

SABBATO

ANTE SEPTUAGESIMAM.
AD VESPERAS.

Capitulum. I. Cor. ix. d

Ratres, Nescitis quod ii qui in stádio currunt, omnes quidem currunt, sed unus accipit bravium? Sic currete ut comprehendatis.

Hymnus.

JAM sol recédit ígneus ;
Tu lux perénnis Unitas,

Nostris, beáta Trínitas,
Infúnde lumen córdibus.
Te mane laudum cármine,
Te deprecámur véspere ;
Dignéris ut te súpplices
Laudémus inter Cœlites.
Patri, simúlque Fílio,
Tibique sancte Spíritus,
Sicut fuit, sit júgiter
Sæclum per omne glória.
Amen.

V. Vespertína oratio ascéndat ad te Dómine.
R. Et descéndat super nos misericórdia tua.

Ad Magnificat, Aña.
Dixit Dóminus *ad Adam :
De ligno quod est in médio paradísi, ne cómedas :
in qua hora coméderis,
morte moriéris.